

РЕШЕНИЕ

№ 33425

гр. София, 13.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в
публично заседание на 12.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **7425** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр).

Образувано е по жалба на Д. К. Д. срещу Решение № 107 от 14.03.2024 г. по преписка № 71 по описа за 2022 г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД), Петчленен разширен заседателен състав, в частта, с която е установено, че жалбоподателят, заемал длъжността директор в Дирекция „Противодействие на измамите“ в Държавен фонд „Земеделие“ (ДФЗ), е осъществил дискриминация под формата на тормоз по смисъла на чл. 5, вр. § 1, т. 1 ДР на ЗЗДискр. на основата на признаците „пол“ и „лично положение“ спрямо Н. М. К. при упражняване правото на труд, както и в частта за наложената му глоба в размер на 250 лева. С решение № 22059/01.11.2024г. по адм. д. № 3771/2024г. на Административен съд София-град жалбата е отхвърлена. Посоченият съдебен акт е отменен с Решение № 7797 от 11.07.2025г. по адм. д. 4170/2025 год. на Върховния административен съд (ВАС), като делото е върнато за ново разглеждане с указания, задължителни на основание чл.224 АПК.

Жалбоподателят излага доводи за съществено нарушение на производствените правила, касаещо неизясняването на всички факти по казуса. В жалбата се поддържа, че КЗД не е събрала посочените от жалбоподателя документи и не е разпитала съответните лица: Н. Н., Л. С. и М. К., възпрепятствайки по този начин доказването на твърденията, изложени в жалбата. Според жалбоподателя докладна записка на „Инспекторат“ към ДФЗ, която не установява нарушения в дейността на дирекция „Противодействие на измамите“, не била взета предвид от КЗД.

Жалбоподателят намира, че Комисията неправилно е кредитирала определени сведения на служители на ДФЗ, като застъпва, че Н. К. е била третирана наравно с мъжете в дирекцията. Намира, че КЗД не е установила наличието нито на защитен признак, нито на неравно третиране. Претендира разноски.

Ответната страна - Комисия за защита от дискриминация, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна (ЗС) Н. М. К. счита жалбата за неоснователна и моли за нейното отхвърляне. ЗС – Държавен фонд „Земеделие“, чрез процесуалния си представител, при първоначалното разглеждане на делото е изразил становище, че жалбата е неоснователна и недоказана.

След като прецени събраните по делото доказателства, във връзка с доводите на страните, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЗД е образувано по жалба вх. № 44-00-3977/03.12.2021 г. на Н. М. К., с оплаквания от действия на Д. К. Д.. Посочва се в обстоятелствената част на оспорения акт, че жалбоподателят заемал длъжността „директор“ в Дирекция „Противодействие на измамите“ в ДФЗ, където Н. М. К. работила като старши експерт. Работата ѝ се изразявала във водене на регистри и изготвяне на отговори за външна и вътрешна кореспонденция. Изпълнявайки длъжността директор, жалбоподателят многократно и без основание връщал докладни записки на служители, между които М. К., с което затруднявал работата на дирекцията. Посоченият служител бил дисциплинарно уволнен, след това възстановен на работа от съда, като бил преместен в друга структура на ДФЗ. В жалбата до КЗД били изложени и примери за емоционални изблици на жалбоподателя спрямо подчинените му служители. През 2018 г. ЗС Н. К. споделила с Д. Д. намерението си да се премести в друга институция, за което същият не възразил и след време представил Л. С., която щяла да замести предстоящата за освобождаване длъжност. Д. не бил доволен от забавянето в преместването на ЗС Н. К. и започнал системен психически тормоз, изразяващ се в натиск спрямо нея или да се премества, или да напусне. Била постигната уговорка да напусне след проведени обучения през ноември 2018 г., за да можел той да изпълни поетия ангажимент към С.. ЗС Н. Кръстева започнала да използва платения си отпуск, а след това забременяла и тогава се влошило здравословното ѝ състояние, свързано с онкологично заболяване. След излизането ѝ в отпуск по майчинство, служители напуснали дирекцията заради осъществен тормоз над тях от директора. След като разбрал, че тя ще се връща на работа след прекарания отпуск по майчинство, ѝ предложил да използва отпуск, но тя отказала, тъй като пазела своя отпуск за тогава, когато действително е щял да ѝ е необходим. Върнала се на работа на 13.01.2021 г. и след това жалбоподателят я обвинявал, че не си включвала компютъра при дистанционна работа и не изпълнила задължения по конкретна преписка. Впоследствие на ЗС Н. К. било възложено да извършва проверки по преписки, които до този момент са били извършвани само от служители от мъжки пол, тъй като имало неписано правило в дирекцията, че жените обработвали регистри, а мъжете извършвали проверки. Посочва, че възлагането на нови задължения било с цел тя да бъде унижена и да напусне. Дава конкретни примери как са ѝ разпределяни преписки „на трупчета“, за което била неоснователно упреквана от Д., че не е изпълнявала задълженията си по тях. Описва случай, при който Д. Д. в последния момент е разрешавал ползването на платен отпуск на жалбоподателката, и тя се явила на работа, тъй като не е знаела, че отпускът ѝ е бил одобрен от Д.. Той предложил за календарните 2019 г. и 2020 г.

увеличението на заплатата ѝ да бъде процент, равняващ се на годишната оценка за изпълнение на длъжността оценка „Изпълнението отговоря не напълно на изискванията“ (период, когато се е намирала в майчинство и болничен отпуск), а същевременно за 2018 г. годишната оценка била „Изпълнението надвишава изискванията“.

След указания от КЗД, с молба вх. № 44-00-613/14.02.2022 г. ЗС Н. К. посочила, че жалбоподателят променил естеството ѝ на работа при завръщането ѝ на работа след болничен и отпуск за раждане на дете, с цел да я унижи и да я принуди да напусне. Тази работа се изразявала в проверка на преписки, която до този момент е била извършвана само от мъже. Счита, че е дискриминационно мъжете да извършват проверки по преписки, а жените се занимават с регистри и писма, без да извършват проверки. Счита за дискриминационен факта, че изготвените от нея преписки не били разглеждани от директора Д. и, че не ѝ било проведено необходимото обучение за възложените ѝ нови задължения. Посочила, че в работните заплати в дирекция Дирекция „Противодействие на измамите“ няма равенство в заплащането на експертите мъже и жени, което счита за дискриминация. Изложила твърдения, че жалбоподателят бил решил да я отстрани от работа, но понеже К. била с решение от ТЕЛК и майка на дете до 2 години, единствената възможност принудително да я отстрани е чрез прилагане на психически тормоз, който да доведе до това жалбоподателката да напусне по собствено желание; че спортувал гол до кръста на работното място.

КЗД образувала преписка № 71/2022 г. за проверка на оплаквания по признак „лично положение“ и „пол“. В представените писмени изявления на: Т. Г. К., Т. В. В., М. В. М., Н. Г. И., М. В., Д. С. Д. и М. К. К.- всички заемащи длъжността „главен експерт“ в ДФЗ, както и писмено изявление от Е. И. Е. - директор на дирекция „Противодействие на измамите“ след овакантяването на тази длъжност от жалбоподателя, са изложени твърдения за неправомерно поведение на жалбоподателя под формата на необоснована и изненадваща промяна на служебните задължения на ЗС Н. К. веднага след връщането ѝ от майчинство, неразглеждане на изработените от нея преписки, неоснователни критики към работата ѝ, провеждането на споменатите тренировки, както и цялостното лошо отношение към служителите в дирекцията. При проведеното проучване КЗД установила от експертно решение № 2662-176/30.01.2019 г. на ТЕЛК на „Втора многопрофилна болница за активно лечение – София“ ЕАД, че ЗС Н. К. е освидетелствана с 80 % трайно намалена работоспособност поради онкологично заболяване. Естеството на трудовата функция на същата ЗС било установено от длъжностна характеристика. Видно от регистрите за оценка на служителите в Дирекция „Противодействие на измамите“ за периода от 01.01.2021 г. – 30.06.2021 г., на ЗС Н. К. е поставена оценка „Изпълнението отговоря не напълно на изискванията“. Видно от приложените формуляри за периода от 01.07.2017 г. до 31.12.2018 г., на същата е поставена оценка „Изпълнението надвишава изискванията“. В по-ранен период била поставена оценка „Служителят притежава нужните знания и умения за длъжността“, а оценката за цялата 2021 г. е „Изпълнението надвишава изискванията“.

Посочва се в обстоятелствената част на оспорения акт и, че в сигнал вх. 02-6500/4328/15.09.2021 г. от жалбоподателя, адресиран до Инспектората на ДФЗ, са изложени конкретни неправомерни действия от страна на ЗС Н. К.. По време на подаването на сигнала, жалбоподателят вече не заемал длъжността „директор“ в Дирекция „Противодействие на измамите“ в ДФЗ. По сигнала била изготвена докладна записка от Инспектората към ДФЗ. КЗД изслушала свидетели, както следва. Н. М. М. заявил, че първоначално ЗС Н. К. работила като анализатор, но след връщането ѝ

от майчинство мястото вече било заето от друг служител, поради което тя била назначена като оперативен работник, който ще прави проверки по преписки. Била проведена оперативка, на която жалбоподателят съобщил, че Н. К. няма да е анализатор, а оперативен работник, което е станало непосредствено след връщането ѝ от майчинство. Тогава същата не възразила и била настанена в една стая с други служители, които са опитни в оперативната дейност.

Свидетелката Н. И. посочила, че отношението на Д. Д. е било еднакво към всички служители; след завръщането от майчинство на Н. К. ѝ били възложени различни от старите ѝ задължения. Тя работила в стая с колегите с най-много опит в дирекцията, но не е имала наставник, който да я обучава в новите ѝ задължения. Били направени забележки от жалбоподателя към Н. К. по повод изпълнение на новите ѝ служебни задължения. Свидетелят Т. К. посочил, че отношението на Д. Д. към Н. К. се променило след завръщането ѝ от майчинство и било напълно различно спрямо държанието му към другите колеги в дирекцията. Щяло да ѝ се наложи да работи различни неща от тези, които е работила досега, като опитите ѝ да използва годишния си платен отпуск ще бъдат преценявани индивидуално от Д., по различен начин от този, по който се прави преценка за останалите служители в дирекцията. Свидетелят заявява, че новите задължения на К. са изпълнявани до този момент само от мъжете в дирекцията, както и, че това е единственият случай, в който служителка се връща от майчинство в дирекцията.

Видно от представеното решение № 5447/15.09.2022 г. по адм. д. № 6678/2022 г. на Административен съд София град, оставено в сила с решение № 3639/05.04.2023г по адм. д. № 234/2023г. на ВАС, заповедта на изпълнителния директор на ДФЗ, с която на Д. К. Д. е наложено наказание „уволнение“, е била отменена. Съдът в настоящия състав намира, че така проведеното производство между жалбоподателя и неговия работодател е ирелевантно за настоящия спор и поради това не обсъжда представените в тази връзка доказателства.

С оспореното в случая решение КЗД установила, че Д. К. Д., заемал длъжността директор в Дирекция „Противодействие на измамите“ в ДФЗ, е осъществил дискриминация под формата на тормоз по смисъла на чл. 5, вр. § 1, т. 1 ДР на ЗЗДискр. на основата на признаците „пол“ и „лично положение“ спрямо ЗС Н. М. К. при упражняване правото на труд. Изводът е мотивиран със съображения, че признакът „лично положение“ поради липсата на легална дефиниция за него, може да бъде възприет за иманентна характеристика на определено лице, като се позовава на трайната практика на Комисията и на съдилищата в тази насока. Доколкото е свързан със състоянието на здравето на ЗС Н. К., този признак бил установен в случая. Във връзка с признака „пол“ се посочва в мотивите на оспорения акт, че ЗС Н. К. е лице от женски пол, което се е върнало на работа след ползван отпуск по майчинство. Съгласно чл.2, т.1, б.„в“ от Директива 2006/54/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 юли 2006г. за прилагането на принципа на равните възможности и равното третиране на мъжете и жените в областта на заетостта и професиите (преработена), „тормоз“ е нежелано поведение, свързано с пола на лице, имащо за цел или водещо до накърняване на достойнството на лицето и създаване на смуцаваща, враждебна, деградираща, унижителна или обидна обстановка. КЗД приела, че след връщането на ЗС Н. К. от майчинство, Д. К. Д. е възложил изпълнение на различни трудови функции, като същите не били възлагани на други жени в дирекцията. По този начин е създадена враждебна и унижителна среда спрямо Н. М. К., което представлява тормоз на чл. 5, вр. § 1, т. 1 ДР на ЗЗДискр.

С оспореното решение КЗД оставила без уважение оплакванията за нарушение на чл. 13 и чл. 14 ЗЗДискр., която част не е предмет на оспорване и в тази му част решението е влязло в сила.

Предмет на съдебен контрол е решението в обжалваната част, съответно установяването, че жалбоподателят е осъществил дискриминация под формата на тормоз по смисъла на чл. 5, вр. § 1, т. 1 ДР на ЗЗДискр. на основата на признаците „пол“ и „лично положение“ спрямо ЗС Н. М. К. при упражняване правото на труд, както и в частта за наложената му глоба в размер на 250 лева.

В производството пред съда не са установени обстоятелства, годни да обосноват различни правни изводи. Изслушани са показанията на свидетелите Н. Н. и М. К., които са съответни на изслушаните в производството пред КЗД, които съдът в настоящия състав цени на основание чл.171, ал.1 АПК, съответно – чл.226, ал.1 АПК. Свидетелят Н. посочил, че работи в Звено „Инспекторат“ към ДФЗ; нямал пряко наблюдение за отношенията между Н. К. и Д. Д., защото не работят в една и съща сграда. Бил за подаден сигнал от жалбоподателя срещу ЗС Н. К.. Състояла се среща между нея и свидетеля, по време на която той изразил мнение, че тя може да подаде писмен сигнал, ако смята, че има някакво извършено нарушение. Такъв не постъпил. Свидетелката М. К. заявила, че се познава със ЗС Н. К. и жалбоподателя, тъй като е работила в Дирекция „Противодействие на измамите“, но след сериозни разногласия с Д. решила да се премести в друга дирекция в ДФЗ. Мъжете и жените в дирекцията не изпълнявали едни и същи дейности; жените осъществявали административна работа, а работата на мъжете се състояла в осъществяването на физически проверки. Свидетелката няма спомен някои от жените в дирекцията да са изразили желание да извършват проверки. Посочва, че жалбоподателят твърдял пред служители в дирекцията, че ЗС Н. К. симулирала своята бременност. Свидетелката посочва конкретни служители, преди които жалбоподателят разпространявал тези твърдения. Първоначално ЗС Н. К. се занимавала с административна дейност, но след връщането ѝ от майчинството свидетелката не може да посочи с какво се е занимавала, тъй като вече самата тя не работила в Дирекция „Противодействие на измамите“. Свидетелката изразила мнение, че жалбоподателя се опитвал да принуди ЗС Н. К. да напусне работа, за да освободи място на друго лице – Н. М.. Намира, че е имало неетично поведение на жалбоподателя спрямо други служители, както към жени, така и към мъже. Не е имало други жени да са се връщали от майчинство, но здравословни проблеми е имала и друга служителка – Н. И..

С решение № 7797/11.07.2025г. по адм. д. 4170/2025 год. на ВАС делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на с указания, задължителни на основание чл.224 АПК. Съгласно чл.226, ал.1 АПК, в този случай разглеждането на делото започва от първото незаконосъобразно процесуално действие, послужило за връщането му. В случая, предвид дадените указания и тъй като страните не са ангажирали допълнителни доказателства, следва да бъдат изложени мотиви относно преценката на доказателствата и съответно, законосъобразността на оспорения акт.

Жалбата срещу процесното решение е подадена в срок по чл. 68, ал. 1 ЗЗДискр., срещу подлежащ на оспорване административен акт, от активно легитимирано лице, адресат на акта, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Според чл. 146, вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия. Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл. 168, ал. 1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че решението е постановено от компетентен орган в установената форма. Обжалваното решение е издадено от компетентен колективен орган по чл. 40, ал. 1, вр. чл.

48, ал. 3 ЗЗДискр. и в пределите на неговата власт по чл. 65 ЗЗДискр. Съгласно чл. 64, ал. 1 ЗЗДискр. решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него. В случая оспореното решение е подписано от всички членове на състава със „за“, поради което безспорно е формирано мнозинство и решението е валидно взето. В тази връзка не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 1 АПК. Оспореното решение на КЗД е издадено в съответствие със законовите изисквания относно формата и съдържанието му по чл. 66, т. 1 - 4 ЗЗДискр. Следователно, не е налице и отменително основание по чл. 146, т. 2 АПК.

Съгласно чл. 9 ЗЗДискр., в производството по защита от дискриминация, след като страната, която твърди, че е дискриминирана, представи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен. В жалбата си до КЗД и допълнението към нея ЗС Н. К. е описала фактическите обстоятелства, въз основа на които счита, че е била подложена на тормоз, посочила е и времеви период. КЗД е дала правилна правна квалификация на фактите, като ги е съотнесла към нежелано поведение, съставляващо тормоз, свързан с защитените признаци „пол“ и „лично положение“, чиято цел и резултат са били да накърнят достойнството на лицето и да създадат заплашителна, враждебна, унижителна или обидна среда. Както е посочено в мотивите на решение № 7797/11.07.2025г. по адм. д. 4170/2025 год. на ВАС, комисията като административен орган е длъжна в изпълнение на принципа за служебното начало (чл. 9 от АПК) да установи всички относими към случая обстоятелства, включително като събира всички необходими доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица, също така трябва да осъществява и процесуално съдействие на страните за законосъобразно и справедливо решаване на въпроса - предмет на производството. В настоящия случай тези задължения са изпълнени. КЗД е дала указания на жалбоподателката за уточняване и допълване на жалбата, предприети са всички възможни действия за установяване на относимите обстоятелства, разпитани са свидетелите: Н. И., Т. К., Н. М..

Посочва се в същите мотиви и, че със Закона за защита от дискриминация като укорими са определени проявите на тормоз на основа на признаците по чл. 4, ал. 1, както и подбуждането към дискриминация - чл. 5 ЗЗДискр. Съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. "тормоз" е всяко нежелано поведение на основата на защитените признаци по чл. 4, ал. 1, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда. За да е налице фактическият състав на тормоз по смисъла на приложимата разпоредба, следва да са налице кумулативните предпоставки: нежелано поведение, основано на защитен признак, което в причинна връзка с посочената специална цел или резултат – да доведе до накърняване на достойнството на засегнатото лице и/или да създаде неприемлива за него среда. В разпоредбата на § 1, т. 8 от ДР на ЗЗДискр. е уточнено, че "на основата на признаците по чл. 4, ал. 1" означава на основата на действителното, настояще или минало, или предполагаемо наличие на един или повече от тези признаци у дискриминираното лице или у лице, с което то е свързано, или се предполага, че е свързано, когато тази връзка е причина за дискриминацията. Следователно, за наличието на „тормоз“ по смисъла на ЗЗДискр. е необходимо да се установи нежелано поведение, свързано с някой от признаците, посочени в чл. 4 от ЗЗДискр., имащо за цел или водещо до накърняване на достойнството на засегнатото лице.

Дискриминационното третиране под формата на тормоз е отделен, самостоятелен вид дискриминация и съгласно разпоредбата на чл. 5 във вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. е дефиниран

като всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване на достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда. Фактическият състав на тази форма на дискриминация предполага от страна на дискриминирания субект наличие на нежелано поведение, свързано с някой от защитените признаци по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., целящо да предизвика настъпване като резултат на негативни последици, или съответно предизвикало като резултат настъпването на такива последици, изразени в накърняване на достойнството и създаване на нежелана в отрицателен аспект среда, по отношение на лице /обект на тормоза/, което от своя страна следва да е носител на защитен признак.

За да приеме за установено наличието на "тормоз" на основата на признаците "пол" и „лично положение“, КЗД е обсъдила легалната дефиниция на понятието и разгледала основанията за определяне на едно деяние като дискриминационно в контекста на "неблагоприятно третиране". При извършения правен анализ комисията приела, че с действията си жалбоподателят в качеството му на директор на дирекция "Противодействие на измамите" в ДФЗ е осъществил спрямо Н. К. дискриминация под формата на "тормоз" на основата на признаците "пол" и „лично положение“. В обстоятелствената част на оспореното решение подробно са изложени всички становища на страните в производството и са изброени събраните доказателства по преписката на КЗД. От показанията на свидетелите пред специализирания орган, както и от показанията, изслушани в производството пред съда, може да бъде направен безпротиворечив извод за осъществена дискриминация под формата на „тормоз“ на основата на признаците "пол" и „лично положение“ по смисъла на ЗЗДискр. Безпротиворечиво се установява, че жалбоподателят е създавал враждебна работна среда, възлагайки на ЗС Н. К. нови задължения след завръщането ѝ на работа след майчинство, за които тя не е била обучавана. Безпротиворечиво се установява и, че е променил негативно отношението си към същата след нейното завръщане от майчинство, злепоставял я е пред колегите ѝ в дирекция „Противодействие на измамите“ в ДФЗ; създавал е трудности за ЗС, като разпространявал твърдения, че тя всъщност симулира своята рискова бременност. Последното и само по себе си е сериозна проява на тормоз на основата на признака "лично положение". Това поведение е имало за цел или резултат накърняване на достойнството на служителката и създаване на враждебна, принизяваща, унизителна, обидна или застрашителна среда за нея.

По изложените съображения съдът в настоящия състав приема, че решението на КЗД е постановено без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като съществени са само тези, които, ако не биха били допуснати, резултатът от производството би бил различен. Оспореният акт е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, прогласена в чл.2 от ЗЗДискр.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК разностите остават за жалбоподателя така, както са направени и следва да бъде уважено искането на ответника за юрисконсулско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на по 100 лева за всяка инстанция, съобразно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, издадена на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, в приложимата предходна редакция на разпоредбата, в сила към приключване на устните състезания по делото. Сумата е дължима на КЗД, която е юридическо лице съгласно чл.40, ал.3 ЗЗДискр.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. К. Д., с ЕГН [ЕГН], против Решение № 107/14.03.2024 г. по преписка № 71/2022 г. на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав, в частта, с която е установено, че Д. К. Д., заемал длъжността директор в Дирекция „Противодействие на измамите“ при Държавен фонд „Земеделие“, е осъществил дискриминация под формата на тормоз по смисъла на чл. 5, вр. § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за защита от дискриминация, на основата на признаците „пол“ и „лично положение“ спрямо Н. М. К. при упражняване правото ѝ на труд, както и в частта, с която му е наложена глоба в размер на 250 (двеста и петдесет) лева за същото нарушение.

ОСЪЖДА Д. К. Д., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Комисията за защита от дискриминация сумата 300 (триста) лева - юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14 – дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: